

den, at hvis vi her fra Lovgivningsmagtens Side ere villige til at forhøje disse gamle Læreres Pensioner, vilde dette vel ogsaa faa Indflydelse paa Lærerenkerne. Det er en bekendt Sag, at de danske Lærerenker ere overordentlig daarligt stillede i økonomisk Henseende. Der foretages hvert Aar Indsamlinger rundt omkring i Landet særlig i Lærerkredse til Fordel for disse Lærerenker, og der bliver hvert Aar givet en Beretning, af hvilken man kan se, under hvilke forfærdelig tarvelige Kaar disse Lærerenker leve. Hvis der derfor kunde være Tale om at forbedre Lærernes Pensioner, vil dette vel ogsaa nok kunne faa Indflydelse paa Enkernes Stilling, saa at den derved ogsaa kunde blive forbedret. Det forekommer mig, at det Krav, som Lærerne her have fremsat, i Virkeligheden er baade retfærdigt og billigt. Det er det, naar man sammenligner det med den Maade, hvorpaa Statens øvrige Embedsmænd pensioneres. Efter Pensionsloven af 1851 er det bestemt, at Statens Embedsmænd skulle nyde Pension af de Indtægter, som have været tillagte deres Embede. Og nu ere disse to Indtægter, som der her er Tale om, Alderstillægget fra 1856 og Statstilskuddet siden 1876, virkelige Dele af Lærernes Embedsindtægter, saa jeg synes, at det er et fuldt berettiget Krav, der stilles fra deres Side. Vi maa jo dernæst huske paa, at det er gamle Folk, det her drejer sig om, saa at det ikke bliver en stigende Udgift for Staten, men derimod en stærkt dalende Udgift, som i Tidens Løb vil forsvinde. Jeg vil derfor ogsaa, hvis Tinget her vedtager at henvise denne Sag til den ærede Ministers Overvejelse, haabe, at denne Overvejelse da maatte føre til det Resultat, at den ærede Minister vil fremsætte her for Folketinget et Forslag, som imødekommer det Ønske, der er udtalt fra Lærernes Side.

Høegh-Guldberg: Det er mig virkelig en Skuffelse, at Finansudvalget nu for tredje Gang vender det døve Øre til, naar Aarhus Teaters Bestyrelse henvender sig til det og anmoder om Statsbidrag. Jeg kunde finde det ret rimeligt, at man var noget tilbageholdende, medens dette Teater var i sin Vorden, men efter at det er blevet en fuldraget Kendsgerning, havde jeg smigret mig med det Haab, at man vilde have henvist dette Andragende med Anbefaling til Ministeren.

Det er, som jeg allerede bemærkede ved Finanslovens 1ste Behandling, en gammel Sag. Allerede Kultusminister Madvig

har for 50 Aar siden foranlediget en Kommission nedsat bl. a. herom, og denne Kommission tilraadede at yde Bidrag til enkelte faste Scener i Provinserne, og nævnede som saadanne Teatre i Odense, Flensborg og Aarhus. Og nu melder der sig en af de Byer, man netop har tænkt paa, og denne By har selv opført et Teater med en Bekostning, Grunden iberegnet, af op mod 700,000 Kr., et Teater, om hvilket der ikke er nogen som helst Tvivl om, at dets *Ydre* er stilfuldt og monumentalt, og om hvis *Indre* en Forfatter nylig i „Politiken“ skrev — jeg skal citere hans egne bevingede Ord: „Et Svanevæld af hvidt og Guld, et Øjnenes og Sindets Fest“. (Munterhed). Det er Digterens egne Ord. — Jeg talte nylig med en Arkitekt fra Sydfrankrig, under hans Besøg heroppe, og han forsikrede mig, at fra Pyrenæerne til Stockholm var der ikke opnaaet noget saa smukt for en i Forhold til Opgaven ikke stor Sum. Og gaa vi saa over til Indholdet, til den Kunst, som er flyttet ind i dette Teater, den Scene, om hvilken Teaterbygningen danner Rammen, kan jeg atter efter „Politiken“ citere hin Forfatter, der tillige er en anerkendt Sceneinstruktør, og med den højtaerede Formands Tilladelse oplæse et Par Ord af hans Artikel: „Aarhus Teater er allerede mere end en skøn Bygning. Det er en virkende Institution. Under en klog og forstandig Ledelse, der parrer Sindighed med Initiativ, optømmer et Repertoire og sammenspilles en Trup.“ Og længere nede i samme Stykke i „Politiken“ siger han: „Et nyt Foretagende... der ligesom gør vort Land en lille Smule større og paa sit Omraade flytter Grænsen en Kende... Ethvert „Fremad“ er en lille Landvinding, og aldrig kan der indvindes Land nok.“ Det er Ord, som lyde godt i mine Øren — jeg haaber ogsaa, at de maa finde Genklang i Deres.

Men jeg behøver i øvrigt ikke at fortælle det høje Tings ærede Medlemmer noget videre om Teatret, thi ikke faa af dem, der befinde sig i denne Sal, kende jo Teatret af Selvsyn. Den Direktion, der har med denne Sag at gøre, har ment det rigtigt at lægge Kortene paa Bordet med deres Fortrin og Mangler, og naar den henvender sig til det høje Ting om Statstilskud, da ogsaa at give Tinget Lejlighed til at dømme, om det var Tilskuddet værd. Derfor indbød man Finansudvalget m. fl. til Aabningsfesten, derfor findes Teatrets Plakater opslaaede her ude i Entreen til denne Sal, og derfor staa der paa Anfordring Pladser til de ærede Medlemmers